

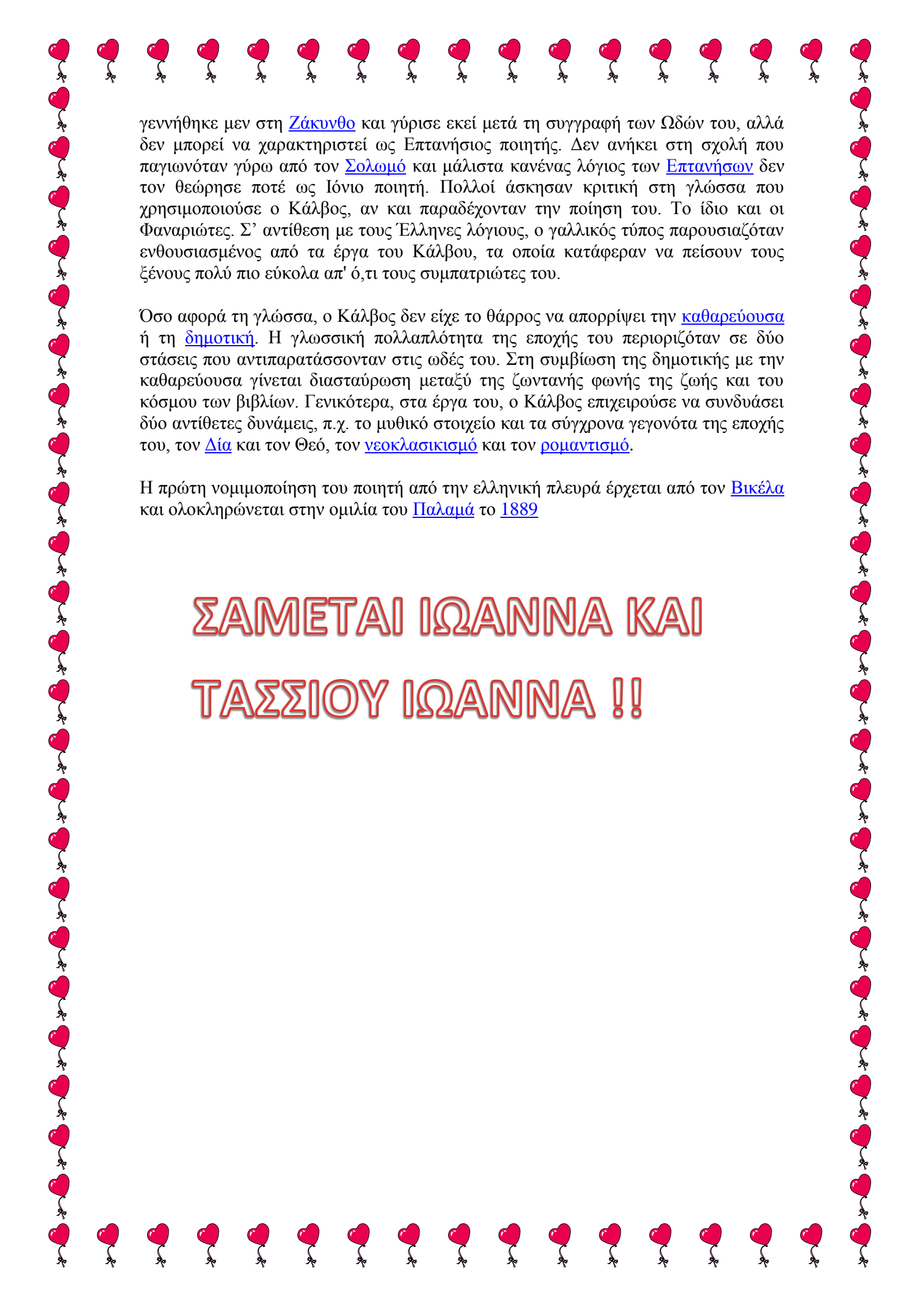
ΚΑΛΒΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ

Σύγχρονος του [Σολωμού](#), γεννήθηκε το [1792](#) στη [Ζάκυνθο](#) από μητέρα αρχοντοπούλα (την Ανδριανή Ρουκάνη) και από πατέρα μικροαστό και τυχοδιώκτη (τον Τζανέτο η Ιωάννη Κάλβο, πρώην ανθυπολοχαγό του βενετικού μισθοφορικού στρατού). Το [1802](#) ο πατέρας Κάλβος παίρνει τα δύο παιδιά του, τον Ανδρέα και τον κατά δύο χρόνια μικρότερο Νικόλαο, και εγκαταλείπει τη σύζυγο του για να εγκατασταθεί στο [Λιβόρνο](#) της Ιταλίας, γεγονός που παρέχει δυνατότητες μόρφωσης στον Κάλβο, ο οποίος, φιλομαθής καθώς είναι, πραγματοποιεί τις πρώτες επαφές του με τα ελληνικά γράμματα και την κλασική ελληνική και λατινική

αρχαιότητα. Στο Λιβόρνο γράφει ο Κάλβος και το πρώτο του έργο, τον *Ύμνο στον [Ναπολέοντα](#)*, κείμενο προτρεπτικό αντιπολεμικό, που αργότερα αποκηρύσσει (κι έτσι γνωρίζουμε την ύπαρξη του, μιας που το ίδιο δεν σώζεται). Τον ίδιο χρόνο πηγαίνει για λίγους μήνες στην [Πίζα](#), όπου εργάζεται ως γραμματέας και αμέσως μετά πηγαίνει στη [Φλωρεντία](#), κέντρο τότε της πνευματικής ζωής και δημιουργίας. Τα δυο παιδιά μεγαλώνουν χωρίς οικογενειακή θαλπωρή.

Η μητέρα χάνει τα ίχνη των παιδιών της και ο πατέρας εγκαταλείπει τα παιδιά, ταξιδεύοντας για τις δουλειές του. Το [1812](#) σημαδεύεται από τον θάνατο του πατέρα του και την ακόμη μεγαλύτερη οικονομική κάμψη που γνωρίζει αλλά παράλληλα και από την γνωριμία του με τον Ugo Foscolo, τον πιο τιμημένο Ιταλό ποιητή και λόγιο της εποχής. Ο Foscolo θα γίνει δάσκαλος, καθοδηγητής και μνητής του Κάλβου στον νεοκλασικισμό, στα αρχαϊκά πρότυπα, και στον πολιτικό φιλελευθερισμό. Το [1813](#) ο Κάλβος, και υπό την σκιά του Foscolo, γράφει στα ιταλικά τις τρεις τραγωδίες: [Θηραμένης](#), [Αναΐδες](#) και [Ιππίας](#). Επιπλέον ολοκληρώνει τέσσερις δραματικούς μονολόγους, σύμφωνα με τις νεοκλασικιστικές επιταγές. Ο Foscolo αυτοεξορίζεται στο τέλος του [1813](#) στη [Ζυρίχη](#) για να αποφύγει το αυστριακό καθεστώς. Ο Κάλβος τον ξανασυναντά εκεί το [1816](#) και την ίδια εποχή πληροφορείται τον θάνατο της μητέρας του, γεγονός που τον συγκλονίζει. Εν τω μεταξύ έχει συνθέσει στα ιταλικά, από το [1814](#), και την *Ωδή εις Ιονίους*. Τα έργα του Κάλβου δέχτηκαν αρκετή κριτική από τις δύο επικρατούσες παρατάξεις διανοουμένων της ελληνικής πραγματικότητας. Οι [Φαναριώτες](#) από τη μία και οι Επτανήσιοι από την άλλη, αρνήθηκαν στις [Ωδές](#) του το δικαίωμα πολιτογράφησης στον χώρο της ελληνικής ποίησης. Ο Κάλβος

γεννήθηκε μεν στη [Ζάκυνθο](#) και γύρισε εκεί μετά τη συγγραφή των Ωδών του, αλλά δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως Επτανήσιος ποιητής. Δεν ανήκει στη σχολή που παγιωνόταν γύρω από τον [Σολωμό](#) και μάλιστα κανένας λόγιος των [Επτανήσων](#) δεν τον θεώρησε ποτέ ως Ιόνιο ποιητή. Πολλοί άσκησαν κριτική στη γλώσσα που χρησιμοποιούσε ο Κάλβος, αν και παραδέχονταν την ποίηση του. Το ίδιο και οι Φαναριώτες. Σ' αντίθεση με τους Έλληνες λόγιους, ο γαλλικός τύπος παρουσιαζόταν ενθουσιασμένος από τα έργα του Κάλβου, τα οποία κατάφεραν να πείσουν τους ξένους πολύ πιο εύκολα απ' ό,τι τους συμπατριώτες του.

Όσο αφορά τη γλώσσα, ο Κάλβος δεν είχε το θάρρος να απορρίψει την [καθαρεύουσα](#) ή τη [δημοτική](#). Η γλωσσική πολλαπλότητα της εποχής του περιοριζόταν σε δύο στάσεις που αντιπαρατάσσονταν στις ωδές του. Στη συμβίωση της δημοτικής με την καθαρεύουσα γίνεται διασταύρωση μεταξύ της ζωντανής φωνής της ζωής και του κόσμου των βιβλίων. Γενικότερα, στα έργα του, ο Κάλβος επιχειρούσε να συνδυάσει δύο αντίθετες δυνάμεις, π.χ. το μυθικό στοιχείο και τα σύγχρονα γεγονότα της εποχής του, τον [Δία](#) και τον Θεό, τον [νεοκλασικισμό](#) και τον [ρομαντισμό](#).

Η πρώτη νομιμοποίηση του ποιητή από την ελληνική πλευρά έρχεται από τον [Βικέλα](#) και ολοκληρώνεται στην ομιλία του [Παλαμά](#) το [1889](#)

ΣΑΜΕΤΑΙ ΙΩΑΝΝΑ ΚΑΙ
ΤΑΣΣΙΟΥ ΙΩΑΝΝΑ !!